

Sygn. akt. II Kp 276/16

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Monika Borkowska

po rozpoznaniu w sprawie o czyny z art. 284 § 2 k.k.

na skutek zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego K. S.

w przedmiocie umorzenia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. i art. 330 § 1 k.p.k.

postanowił :

uwzględnić zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonego K. S. z dnia 22 kwietnia 2016r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 7 kwietnia 2016r., o sygn. akt PR(...), zatwierdzające postanowienie funkcjonariusza Komisariatu Policji w B.z dnia 4 kwietnia 2016r. w przedmiocie umorzenia dochodzenia i uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2015r. do Komisariatu Policji w B.z zgłosił się K. S., właściciel nieruchomości położonej w K.nr (...)i zawiadomił o przywłaszczeniu przez P. S.i R. K.szeregu przedmiotów o łącznej wartości ponad 40.000 zł, stanowiących wyposażenie znajdującego się na tej nieruchomości pensjonatu. Ponadto te same osoby miały dopuścić się zniszczenia wyposażenia pensjonatu oraz budynku, a wartość szkody wynikłej w następstwie zniszczeń miała wynosić kwotę ponad 5.000 zł. W toku przeprowadzonego dochodzenia ustalono, że pomiędzy pokrzywdzonym K. S.a podejrzaną P. S.doszło do zawarcia w dniu 12 września 2014r. umowy najmu nieruchomości położonej w K.nr (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym, w którym P. S.i jej partner, a jednocześnie pełnomocnik, R. K.zamierzali prowadzić pensjonat. W dniu podpisania umowy doszło do protokolarnego przekazania najemcy obiektu będącego przedmiotem najmu wraz z wyposażeniem. P. S.złożyła podpis w protokole pod oświadczeniem, że stan nieruchomości jest jej znany i nie wniosła żadnych zastrzeżeń, co do stanu i ilości wyposażenia i urządzeń w budynku (k. 7-9, 13-18). Jednocześnie z chwilą podpisania umowy P. S.wpłaciła wynajmującemu kaucję umowną w kwocie 8.000 zł. Ustalony czynsz umowny w okresie pierwszych 6 miesięcy został obniżony o połowę, do kwoty 2.000 zł, co wiązało się z zamiarem przeznaczenia przez P. S.i R. K.środków pieniężnych na przeprowadzenie remontu budynku. W kwietniu 2015r. R. K.poproził K. S.o wstrzymanie się przez okres 2 miesięcy z naliczaniem jakiegokolwiek czynszu, jednocześnie obiecał, że w czerwcu i lipcu 2015r. wszystkie zaległości zostaną wyrównane. Na prośbę R. K.pokrzywdzony przystał. Kiedy około 20 czerwca 2015r. K. S., mając na uwadze wcześniejszą deklarację podejrzanego, zażądał wywiązania się z zaległości płatniczych, R. K.oświadczył, że uczyni to po zakończeniu rajdu samochodowego i opuszczeniu pensjonatu przez gości – uczestników rajdu. Mimo złożonej deklaracji zaległości wynikające z umowy nie zostały uiszczone, a P. S.i R. K., nie powiadamiając wcześniej K. S., opuścili wynajmowany przez siebie budynek nie powiadamiając o tym najemcy. Skarżący w dniu 25 czerwca 2016r. przyjechał do K.i po stwierdzeniu, że pensjonat jest zamknięty, wraz z dwoma swoimi pracownikami: I. Ś.i J. J.oraz obecnymi przy przekazaniu nieruchomości P. S.w dniu 12 września 2014r.: J. H., R. S., T. J.i G. G.dokonałi sprawdzenia stanu budynku i jego wyposażenia, i sporządzili protokół braków i uszkodzeń. W następnym okresie P. S.i R. K.nie odpowiadali na próby telefonicznego połączenia się z nimi przez K. S..

W toku postępowania przygotowawczego P. S. i R. K. przedstawiono zarzut, że w okresie od 20 do 25 czerwca 2015r., w K., działając wspólnie i w porozumieniu, przywłaszczyli powierzone mienie stanowiące wyposażenie pensjonatu (...) w postaci sprzętu TV, sprzętu AGD, wyrobów stolarskich, mebli, materacy, zamków drzwiowych, artykułów łazienkowych i toaletowych, wykładzin PCV i dywanowych, pościeli, wyrobów pasmanteryjnych, gaśnic proszkowych, karniszy, serwisów porcelanowych i talerzy o łącznej wartości 40.861 zł na szkodę K. S., tj. popełnienie czynu z art. 284 § 2 k.k.

Podejrzani P. S. i R. K. nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Wyjaśnili, że po przejęciu budynku zamierzali dokonać jego remontu, część wyposażenia i urządzeń, którą uznali za zużytą i zniszczoną postanowili wymienić, zakupując w ich miejsce nowe. O swoich zamierzeniach mieli uprzedzić K. S., a on, według ich wersji, wyrażał zgodę na ich przedsięwzięcia. Przedmioty wyposażenia budynku, które ich zdaniem były zużyte lub zniszczone, mieli składować w piwnicy i na strychu. Zaprzeczyli, aby dokonali przywłaszczenia jakiegokolwiek rzeczy. Z uwagi na ciągłe konflikty z właścicielem budynku, postanowili zrezygnować ze swoich planów prowadzenia pensjonatu. P. S. stwierdziła, że początkowo wyjechali, aby zdobyć środki pieniężne od rodziny, ale wobec agresywnej postawy K. S. postanowili nie wracać do K. i rozwiązać umowę, z tym, że formalnego wypowiedzenia umowy z ich strony nie było. R. K. wyjaśnił natomiast, że wyjechali z K. bez zamiaru powrotu, a powodem wyjazdu były konflikty z K. S.. Przyznali też, że wyjeżdżając wzięli klucze od budynku ze sobą.

Pokrzywdzony przyznał, że wyrażał zgodę na drobne remonty, natomiast kategorycznie zaprzeczył, aby wyrażał zgodę na sprzedaż tapczaników i zakup nowych, oraz że miał być informowany o wymianie wyposażenia budynku z uwagi na zniszczenia i zużycie poszczególnych przedmiotów. O absurdalnym tłumaczeniu się podejrzanych w ich wyjaśnieniach, zdaniem K. S., świadczy fakt braku jakiegokolwiek uwagi P. S., co do stanu wyposażenia w momencie przejmowania budynku. Jeśli najemca nie zgłosił uwag, co do stanu budynku i jego wyposażenia, to sprzedaż poszczególnych elementów i rzekoma wymiana nie były konieczne.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2016r. funkcjonariusz Komisariatu Policji w B.umorzył dochodzenie przeciwko P. S. i R. K., a Prokurator Prokuratury Rejonowej w D. postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016r. decyzję o umorzeniu zatwierdził. jako podstawę faktyczną umorzenia przyjęto brak dostatecznych dowodów na popełnienie przez podejrzanych zarzucanego im czynu, a jako podstawę prawną – art. 17 pkt 1 k.p.k. W oparciu o przepis art. 325e § 1 k.p.k. prowadzący dochodzenie odstąpił od sporządzenia uzasadnienia postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego.

Na postanowienie powyższe w ustawowym terminie zażalenie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę umorzenia, wynikający z przyjęcia, że postępowanie byłych najemców obiektu należącego do pokrzywdzonego, nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., bądź innych przepisów kodeksu karnego, a w sprawie brak dostatecznych dowodów popełnienia przestępstwa przez P. S. i R. K., podczas gdy zeznania pokrzywdzonego i świadka J. H. stanowiły co najmniej podstawę do przyjęcia, że doszło do przywłaszczenia i zniszczenia mienia pokrzywdzonego oraz podstawę do wykonania dalszych czynności w sprawie, w tym przesłuchania świadków wskazanych przez pokrzywdzonego, uczestniczących w czynnościach związanych ze sporządzeniem protokołów zdawczo-odbiorczych przy przekazaniu obiektu i po jego opuszczeniu przez podejrzanych. Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuraturze do dalszego prowadzenia.

W dodatkowo wykonanych czynnościach w trybie art. 327 k.p.k. przesłuchani zostali w charakterze świadków K. S. (ponownie) oraz osoby uczestniczące w oględzinach budynku i w spisie wyposażenia obiektu po jego opuszczeniu przez podejrzanych.

K. S. ponownie zaprzeczył, aby wyraził zgodę na sprzedaż tapczaników. Zaprzeczył, aby ktokolwiek informował go o uszkodzeniu szafy chłodnicze. Podtrzymał zarzut przywłaszczenia znacznej części wyposażenia budynku. Dodatkowo zeznał, że P. S. i R. K. w pomieszczeniach piwnicznych składowali śmieci, bo nie mieli umowy z zakładem usług komunalnych na wywóz śmieci. Do protokołu swojego przesłuchania pokrzywdzony dołączył kserokopie

korespondencji adresowanej do P. S., świadczącej o jej zadłużeniach wobec różnych podmiotów. Pozostali świadkowie uczestniczący w czynnościach związanych ze sporządzeniem protokołów zdawczo-odbiorczych przy przekazaniu obiektu i po jego opuszczeniu przez podejrzanych, tj. I. Ś., J. J., T. J., G. G. i R. S. zgodnie stwierdzili, że zastali obiekt zdewastowany, a w protokole odzwierciedlony został brak wyposażenia, które figurowało w protokole przekazania budynku P. S. w dniu 12 września 2014r.

Przekazując zażalenie wraz z aktami sprawy, Prokuratura Rejonowa w D. wniosła o nieuwzględnienie zażalenia i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji o umorzeniu. Prokuratura stwierdziła, że w uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik zawarł jedynie polemikę ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a nadto wskazał na konieczność przesłuchania nowych świadków. Czynności polegające na przesłuchaniu dodatkowych świadków wykonano w trybie art. 327 k.p.k.

Zażalenie jest w pełni zasadne.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że niezależnie od roszczeń, jakie zrodziły się na tle realizacji umowy najmu zawartej pomiędzy pokrzywdzonym K. S. i P. S. w dniu 12 września 2014r., obowiązkiem prowadzącego dochodzenie była konieczność dokonania karno-prawnej oceny zachowania P. S. i R. K. w świetle zebranego materiału dowodowego. Brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie pozwala Sądowi ustalić powodów, jakimi kierował się prowadzący dochodzenie umarzając je, a w ocenie Sądu zebrany materiał nie dawał podstaw do umorzenia postępowania przygotowawczego. Nie ulega wątpliwości, że P. S. przejęła budynek wraz z jego wyposażeniem i nie zgłosiła jakichkolwiek uwag, zarówno co do stanu budynku, jak i przedmiotów stanowiących jego wyposażenie. Nie ulega też wątpliwości, że sprzętu tego nie zwróciła. Jej wyjaśnienia, co do losów wszystkich przedmiotów są zdaniem Sądu niewiarygodne, a wobec braku uzasadnienia postanowienia o umorzeniu dochodzenia, trudno ustalić, czy prowadzący postępowanie wyjaśnienia obojga podejrzanych uznał za wiarygodne. Nieznane jest również stanowisko prowadzącego postępowanie odnośnie wiarygodności zeznań wszystkich świadków, a Sąd zauważa, że zeznania te spójne są z dowodami rzeczowymi, których wiarygodność podejrzani nie zakwestionowali (np. protokoły zdawczo-odbiorcze). Brak okoliczności, które podważałyby wiarygodność zeznań świadków, daje podstawę do przyjęcia tych dowodów za w pełni wiarygodne, a tym samym do przyjęcia stanowiska o zasadności zarzutu dotyczącego przywłaszczenia mienia powierzonego P. S.. Sąd zwrócił w tym miejscu uwagę, że materiał dowodowy na tym etapie postępowania nie jest pełny, wobec czego dokonanie prawidłowej oceny zachowania P. S. i R. K. na obecnym etapie postępowania nie jest możliwe. Nie ulega wątpliwości, że niezbędne jest odniesienie się przez podejrzanych do wielu kwestii podniesionych przez K. S. w jego zeznaniach. Przede wszystkim przyczyn braku tak znacznej ilości wyposażenia pensjonatu, stwierdzonego w końcowym protokole zdawczo-odbiorczym. O ile drobne przedmioty mogły ulec zużyciu lub uszkodzeniu, to już brak szafy chłodniczej w budynku, 25 krzeseł z sal restauracyjnych, sprzętu TV i AGD, zasłon, firan i pościeli, co do stanu których podejrzana nie zgłaszała uwag w chwili ich przyjęcia, musi być przedmiotem szczegółowego wyjaśnienia. Nadto P. S. i R. K. winni wyjaśnić, czy mieli zawartą umowę z zakładem gospodarki komunalnej, jeśli nie, to gdzie składowali śmieci i kto je wywoził. Jeśli P. S. stwierdziła, że sprzedała tapczaniki, to winna ona podać, komu je sprzedała, a następnie informację tą prowadzący winien zweryfikować. Jeśli w miejsce rzekomo starych i zniszczonych elementów wyposażenia pensjonatu (...) zakupiła nowe (pościel, kołdry, poduszki, ręczniki, firany, zasłony, itp.), to winna okazać faktury (bo z pewnością w ramach prowadzonej działalności gospodarczej takie zakupy stanowiły jej koszty) lub paragony.

Niezbędne jest także zweryfikowanie faktów i okoliczności podnoszonych przez pokrzywdzonego. K. S. zeznał, że w pomieszczeniach piwnicznych znajdowały się śmieci, które kazał usunąć. Należy ustalić w drodze dodatkowego przesłuchania pokrzywdzonego, komu nakazał śmieci usunąć, a od ustalonych w ten sposób świadków uzyskać informacje, jakiego rodzaju były to śmieci i czy wśród nich znajdowały się elementy wyposażenia pensjonatu, co pozwoli zweryfikować ten fragment wyjaśnień podejrzanych, w którym stwierdzili, że część rzekomo zniszczonych rzeczy wyrzucali lub znosili do piwnicy. K. S. zeznał również, że podejrzani sprzedali znajdujące się w pensjonacie tapczaniki, a w ich miejsce wstawili stare i spróchniałe, które on kazał wyrzucić. Pokrzywdzony winien podać, komu nakazał tapczaniki zamienione przez podejrzanych wyrzucić, a osoby wskazane należy na tę okoliczność przesłuchać.

Potrzeba przeprowadzenia kolejnych dowodów w niniejszej sprawie może ponadto wyłonić się w toku dalej prowadzonego postępowania.

Nie przesądzając o wyniku postępowania w niniejszej sprawie, stwierdzić należy, że końcową i prawidłową ocenę materiału dowodowego przeprowadzić będzie można po wykonaniu powyższych czynności i dopiero wówczas będzie można podjąć decyzję, co do ewentualnego sporządzenia aktu oskarżenia lub ponownego umorzenia postępowania przygotowawczego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia należało postanowić jak w sentencji.